

Ændringsforslaget og Forslaget til Rigsdagsbeslutning sattes til Behandling.

Aksel Larsen: Jeg anerkender, at der i hvert Fald ved denne Lejlighed gives Adgang til en Debat, om end jeg ikke føler mig overtydet om, at Debatten er stort mere end formel. Jeg er ikke enig i, at det har været umuligt at debattere Sagen paa et noget tidligere Tidspunkt under Henviisning til, at Afgørelse ikke var truffet, idet jeg netop har krævet, at man skulde debattere Sagen, *inden* Afgørelsen var truffet. Jeg vil her minde om, som jeg har gjort før, at i Norge kunde man udmærket diskutere Sagen med Rigsdagen og lade Rigsdagen bestemme, hvilket Svar der skulde gives; dèr behøvede man ikke at umyndiggøre Folkerepresentationen, indtil Kendsgerningen var delvis fuldbyrdet.

Jeg har paa mit Partis Vegne tilladt mig at stille et Ændringsforslag til det af Regeringen forelagte Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Afslutning af en dansk-tysk Ikke-Angrebspagt. De ærede Medlemmer har faaet Forslaget omdelt, men kanske daarlig haft Tid til at sætte sig ind i det, og jeg skal derfor med Formandens forventede Tilladelse oplæse Ordlyden af vort Ændringsforslag. Vi foreslaar, at Forslaget til Beslutning affattes saaledes:

„Rigsdagen udtaler, at Danmarks Udenrigspolitik altid var og fortsat er baseret paa en traditionel og fra alle Sider anerkendt Vilje til Fred og Uvilje til Magtanvendelse ved Afgørelse af mellemfolkelige eller -statslige Spørgsmaal. Denne Fredsvilje har Danmark bestandig understreget, bl. a. ved sin Tiltrædelse af Folkeforbundspagten og Kelloggpagten, og Danmark er beredt til at deltage i ethvert Arbejde, der kan tjene til at sikre Fredens Bevarelse i Verden. Af disse Grunde anser Rigsdagen en Ikke-Angrebstraktat som den foreslaaede for overflødig og af Hensyn til Danmarks Vilje til ikke at skille sig ud fra de øvrige nordiske Lande i udenrigspolitisk Henseende heller ikke for ønskelig.“

Jeg anbefaler det høje Tings ærede Medlemmer at tage dette Ændringsforslag under Overvejelse og at stemme for det. Jeg tror, det er den eneste rigtige, den eneste forsvarlige og den eneste danske Beslutning, der kan tages af Rigsdagen i denne Sag. Denne Beslutning tilstræber et korrekt Forhold til alle andre Lande, som vi overhovedet har Forbindelse med, og den kan ikke vanskeliggøre vort Forhold over for noget Land, heller ikke over for Tyskland, som

er Medunderskriver paa den foreslaaede Traktat.

I denne Forbindelse være det sagt til Socialdemokratiets ærede Ordfører, at han har Uret, naar han hævder, at „Arbejderbladet“ kun skulde have lagt an paa eet eneste, nemlig at vanskeliggøre Danmarks Forhold til Tyskland. Hvis det ærede Medlem virkelig mente dette, kunde han med fuldkommen samme Ret vende sine Bebrejdelser mod Redaktør H. P. Sørensen ved „Social-Demokraten“, der har begaaet adskillige bemærkelsesværdige Artikler, eller eventuelt mod sin Partifælle, den højt ærede Forsvarsminister, der som Medlem af Ledelsen af Anden Internationale har været med til at stemme for Opfordringer til, at man skulde boykotte Hitler-Tyskland. Vi forbeholder os naturligvis i „Arbejderbladet“ at give Udtryk for vor Mening om Forholdene ude i Verden og for vor Sympati og Antipati, over for henholdsvis socialistiske og fascistiske Systemer, men vi har ikke gjort noget, som kunde vanskeliggøre Forholdet til Hitler-Tyskland, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch netop sigter til den Omstændighed, at vi ikke ligefrem har skrevet rosende om det Styre, som findes dernede. Vi har fremholdt Kendsgerningerne om Tysklands internationale Politik, dets Aggressionspolitik, dets Krigshandlinger imod andre Stater o. s. v. — og jeg beklager meget, men det agter vi at fortsætte med. At vi fremdrager Kendsgerninger, ubestridelige Kendsgerninger, har man ikke Lov til at udlægge paa den Maade, at det gør vi kun for at besværliggøre vort Forhold til vedkommende Stat.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vort Ændringsforslag forekommer mig at være blevet yderligere velmotiveret gennem den Debat, der har været ført ved denne Sags første Behandling. Det forekommer mig, at den stedfundne Debat til fulde har fastslaaet, at en særlig dansk-tysk Ikke-Angrebstraktat, i hvert Fald med et Indhold som det foreslaaede, er fuldkommen overflødig. Der foreligger ikke fra Danmarks Side Skygge af Hensigt om nogen Art Angrebshandlinger mod andre Stater. Danmark er Medunderskriver paa Folkeforbundspagten og yderligere Medunderskriver paa Kellogg-Pagten, Tyskland er ogsaa Medunderskriver paa Kellogg-Pagten, begge Lande har skrevet under paa, at de forpligter sig til ikke at anvende Krig som Middel. Saa kan man tvistes om, hvorvidt Tyskland hidtil har taget det alt for nøje med denne Underskrift, men hvis man vil bruge det Argu-